Де, заламавши руки сині,
рятунку кличе ніч намарне,
колишуться п’яниці й тіні
біля кульгавої ліхтарні.

Блакитним квітом похилившись,
ліхтарня, мов лілея, в’яне,
і світ недійсний, тільки миші
ведуть шевців на місяць п’яних.

В корчмі із зорями й дзвінками,
де лупії і сажотруси
співають гімни над склянками
і славлять ніч і чар спокуси.

Крива ядуха пані смутку,
схиляючись до касопорців[88]
обличчям зморщеним, мов губка,
фальшиві карти в пальцях корчить.

Оперши лікті у задумі,
нічного промислу любимці
пливуть на плахтах диму й шуму
під лопіт зір у скрипки скриньці.

В кублі химер, верзінь, наруги
під хлип свічок – тремтливих птахів —
ворожать лупіям папуги,
і грузнуть в стіл слова, мов цвяхи.

Знічев’я плачуть горлорізи
і сповідаються горілці,
і, мов павук, у горло лізе
забутий спів, подертий в кільця.

Знов сажотруси стягом гімну
життя похвалу залопочуть.
Хто це у кухоль знагла гримнув?
.....

Чарки, мов птахи, відлітають
понад столами, попід стелю
лопочуть крилами скляними,
дзвінками грають понад синім
кущем димів, що корчму стелять.

Зів’яла вже зоря остання,
і місяць теж зів’яти мусив,
та в черепа розбитій мушлі
шумить і плеще аж до рання
хор лупіїв і сажотрусів.

30 січня 1936